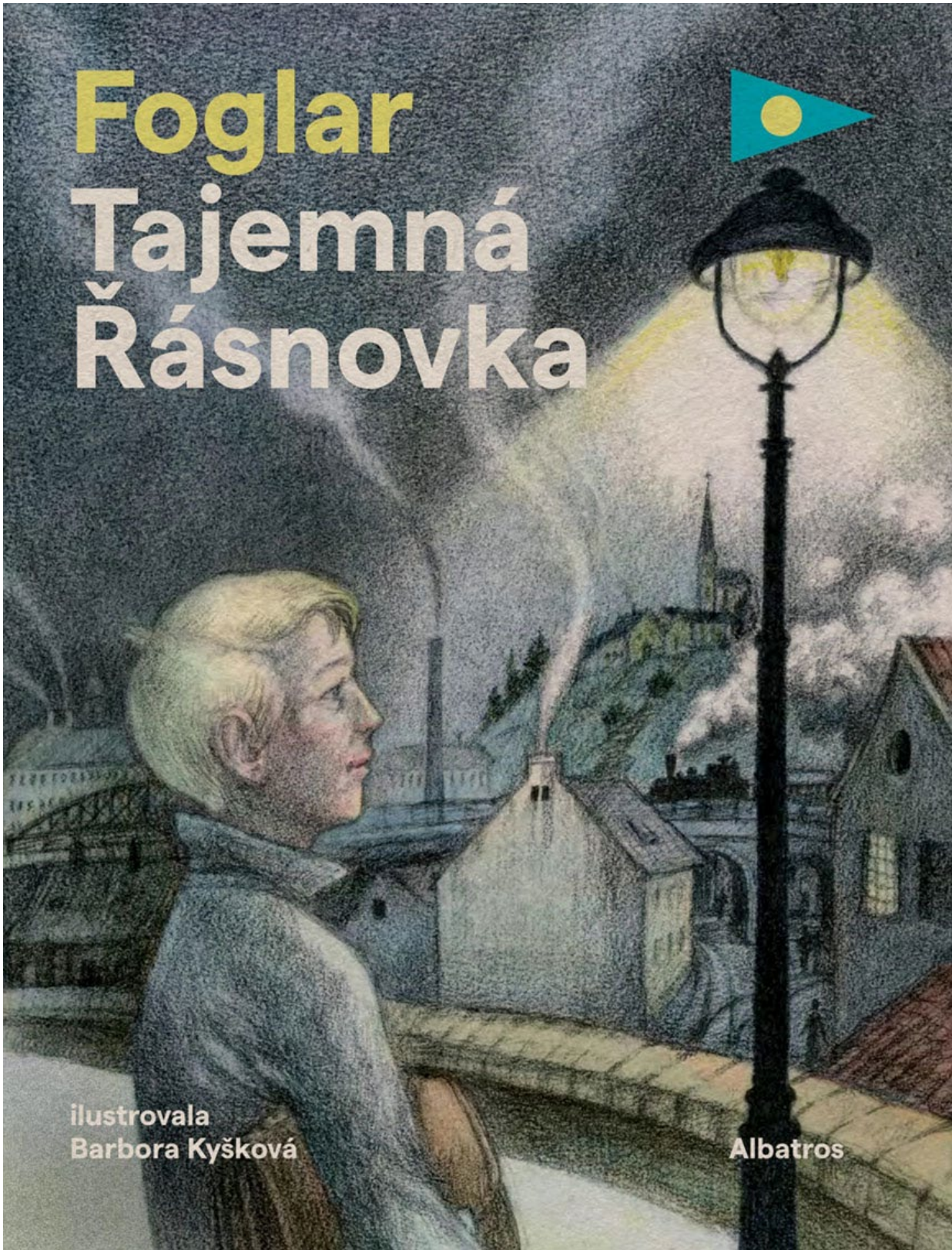

Foglar Tajemná Řásnovka

ilustrovala
Barbora Kyšková

Albatros

Tajemná Řásnovka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

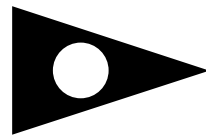

Jaroslav Foglar
Tajemná Řásnovka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Foglar

**Tajemná
Řásnovka**

**ilustrovala
Barbora Kyšková**

Albatros

Útěk z domova

1

Na rohu Bílkovy ulice zastavila tramvaj a Jindra Sochor se k ní rozběhl. Někam odjede! To bude nejlepší. Pěšky by z domova daleko neutekl, ale tramvaj ho může zavést na kilometry cesty od toho všeho, kvůli čemu z domova utíká. Ztratí se tam někde v tom moři ulic a domů, nikdo ho tam nenajde. Tam někde, daleko od domova, se snad také alespoň trochu uklidní a bude mít čas a klid přemýšlet o svém bědném osudu a uvažovat, co podnikne dál.

Ve voze se za jízdy vystřídal mnoho lidí, ale Jindra stál pořád vytrvale na přední plošině vedle řidiče a vyhlížel kupředu na dozadu ubíhající křižovatky, nástupiště a nároží bloků jako trosečník na blížící se břeh. Uvažoval také, kde asi vystoupit. Trať, kterou jel, vedla do neznámých částí města, kde ještě nikdy nebyl, alespoň ne tak daleko, jako jede teď.

Pořád méně a méně poznával ulice, kterými snad někdy ještě občas prošel. Ráz města se zde začínal znenáhla měnit. Čtvrť, kterou projížděl, nebyla zrovna nejmodernější, ale také ne na spadnutí. Živé ulice s tramvajemi, nabitě proudícím davem lidí, se střídaly s ulicemi a zákoutími tichými a skoro liduprázdnými, kde se mezi kameny dlažby zelenala tráva.

Na jedné z předchozích zastávek přistoupil do tramvaje železničář a držel v ruce nedbale složené noviny Řásnovská tribuna. Jindra si uvědomil, že právě projíždí Řásnovkou, jednou z mnoha čtvrtí velkoměsta, ve kterém žije. Řásnovka! Jak podivné, okouzující jméno!

Teď oknem přední plošiny viděl její rozsáhlé nákladové nádraží a výtopny lokomotiv a brzo potom dojel k rozlehlým železničním dílnám. Několik tratí se proplétalo Řásnovkou po ulicích mezi domy i nad nimi po mostech, vlaky zde duněly a lomozily na viaduktech, pod nimiž dole bouřily ulice se svými auty a elektrikami.

Celá tato nezbádaná část města měla svůj zvláštní ráz. Bylo v ní něco málem neskutečného.

A Jindra se náhle rozhodl zde vystoupit a pokračovat ve svém útěku bez cíle pěšky.

Byl tichý říjnový den. Slunce jen slabě hřálo. Vše bylo jako ve stříbrném oparu, tak jako vždy v této době babího léta za slunečního svitu.

Jindra šel smutně ulicemi Řásnovky, brodil se závěsemi spadaneho barevného listí v sadech a chvílemi se zase zastavoval u výkladů nebo ve ztichlých zákoutích, kde pozoroval chlapce a děvčata.

Hráli zde všude jakousi podivnou hru, zřejmě v Řásnovce velmi rozšířenou a oblíbenou. Měli ji nakreslenou na velikém jakoby rýsovacím prkně, ale pod papírem, kterým bylo prkno pokryto, byl snad ještě korek či co, protože hráči bez obtíží píchali do podložky na různých bodech spousty barevných špendlíků.

Kolem každé hry – a Jindra jich zde už za tu chvíli viděl několik – byl chumel hochů a děvčat, tak napjatých a vzrušených, že ani nesledovali, co se kolem nich děje.

Tady se Jindra nemusel obávat, že ho někdo pozná a že se ho bude vyptávat, co zde dělá a co má v té napěchované aktovce.

Chodil tak po ulicích, náměstích a zákoutích Řásnovky asi hodinu, když dostal hlad a vzpomněl si, že doma by jej teď čekal hrnek kávy s houskou nebo s namazaným chlebem. To všechno teď nebude!

Jeho touhu po jídle ještě zvýšily vonné výpary restaurační kuchyně. Musí si někde něco koupit.

Vedle vchodu do hostince byla otevřená vrata do průjezdu vedoucího na dvorek. V okamžiku, kdy Jindra šel podél vrat, zazněl ze dvora třaskavý zvuk padajícího nádobí. Jindra ze zvědavosti vběhl dovnitř. Jakási starší paní tu stála u veliké kádě s horkou vodou a po každé straně na stolcích i židlích měla kusy špinavého nádobí. Zřejmě nějaký talíř nebo talíře právě sklouzly na zem a rozbily se.

Jindru napadlo cosi spásného. „Já bych vám pomohl – chtěla byste?“ zeptal se. Stokrát a tisíckrát už myl doma nádobí! Proč by nepomohl tady? Zadarmo to jistě nebude. Vždyť je v hostinci!

Paní se na Jindru překvapeně podívala a řekla:

„Vážně bys chtěl pomoci? Tak to zkus; potřebuji utřít ty hromady umytého nádobí. Nesmíš ale nic rozbít, už jsem toho dnes sama rozbila dost! Tři talíře!“

Podala Jindrovi čistou utěrku. Položil si aktovku na zem k jedné židli a dal se do práce. Do úhledných sloupků rovnal důkladně utřené talíře, malé i větší, hluboké i mělké, obdélníkové jídelní misky s přihrádkami pro maso, knedlíky a omáčku, do vyrovnaných řad stavěl na stolek hrnečky i sklenice.

Nějakou chvíli pracoval mlčky.

Co bude dělat? Co bude jíst? Kde bude spát? Jak dlouho může vést takový život? Nebylo by lépe vrátit se domů?

Ale ne – už je příliš pozdě!

Z úvah ho vyrušila paní:

„To ti to jde ale rychle, chlapče! Takhle budu hotova o hodinu dřív. Tebe bych tu tak mohla potřebovat každý den!“ Při těchto slovech se usmála a vložila do kádě hrnce, pánve a poklice.

„A to máte pořád tolik nádobí?“ zeptal se Jindra.

„Někdy ještě víc!“ vzdychla paní. „To víš, hostinec! Podáváme asi sto padesát obědů denně – a večer přicházejí lidé znovu.“

„Tak já bych sem vždycky chodil!“ nabízel se ochotně Jindra. „Pomáhal bych vám! Myl a utíral bych nádobí i docela sám!“

Paní si jej změřila trochu nedůvěřivě a pak zvolna hovořila:

„No, když bys chtěl a když by ti to rodiče dovolili, proč ne? Odpoledne bys dostal svačinu a večer večeři. To víš, tady není o kus jídla zle! A ještě bychom ti samozřejmě nějakou tu korunu zaplatili. Víím, že jídla máš doma dost a kvůli němu že bys sem nechodil. A odkud vlastně jsi?“

Jindrovi se skoro až zastavilo srdce. Věděl, že dříve či později se ho na tohle někdo zeptá, přesto však nebyl připraven na odpověď.

„Víte – já –“ začal zmateně, „já nejsem odsud z Řásnovky! Ale to nevádí, vidíte, nemám to k vám daleko – a rád si vydělám! A až budu mít jednu hodně peněz, koupím si motorku, víte?“

Paní se trochu poděsila a řekla, že motocykl je zhouba většiny mladých chlapců, kteří si tu hlomozící nestvůru opatří. Jen tady v okolí se dva mladíci na motocyklech zabili! Jeden z nich dokonce při první jízdě! Narazil na koňský potah, který náhle odbočil z cesty na poli.

Jindra tyto výstrahy přijímal jen jako ve snách. Hlavní bylo, že právě našel zdroj jakési obživy. O první chvíle má tedy postaráno. Ale-špoň pro dnešek!

Když mytí a utírání nádobí skončilo, paní přinesla Jindrovi hrnek kávy a košík s houskami. Byly už ztvrdlé, zřejmě ranní, ale Jindra byl tak vyhládlý, že snědl dvě. A v duchu zajásal, když mu paní vnutila do kapsy i dvě zbývající. A má prý přijít večer v sedm zase. To už se hosté scházejí a první hromady špinavého nádobí začínají růst.

Jindra poděkoval a nádavkem k práci vylil ještě kád's vodou, čistě ji vytřel a postavil ke zdi dvora.

Potom vyběhl ze dvorečku průjezdem na ulici a vmísil se mezi proudící chodce v podvečerním šeru.

Jindra hledá nocleh

2

Jindra opustil hlavní široké ulice s kolejemi elektrické dráhy a kráčel do méně živých částí Řásnovky. Všude bylo plno hochů a děvčat, větších i menších; seděli na zídkách, na schůdcích u dveří domů i na obrubách chodníků, vybíhali z průjezdů domů a ztráceli se v jiných, plni všelijakých plánů a zájmů.

Ačkoliv bylo už šero, celé skupiny chlapců a dívek se pořád ještě skláněly nad deskami své podivuhodné hry se spoustami barevných špendlíků.

Jindra se u jedné takové skupiny zastavil a zeptal se jednoho z chlapců: „Co to vlastně hraje? Jak se to jmenuje?“ A kývl přitom na hru, zpola zakrytou hlavami hráčů. Chlapec se na Jindru nepřítomně podíval, ale neodpověděl. Byla na něm právě řada hrát.

„To je přece Fan-Tan,“ odpověděla místo něj Jindrovi asi dvanáctiletá dívka. „Vždyť to hraje celá Řásnovka!“ A v jejím hlasu zněl zřetelně údiv nad tím, že Jindra o hře nic neví.

Chvíli hru pozoroval a snažil se marně vniknout do jejích tajů. Hráči byli do hry tak zabráněni, že se ani neodvážil ptát na to, jak se hraje.

„Obkličujeme přístav Zlatého písku!“ jásala vzrušeně dívka, která předtím Jindrovi odpověděla, a s ní ještě chlapec, o trochu větší než ona.

Jakýsi starší spoluhráč na ně vykřikl: „To se vám, holentkové, asi nepodaří! Máme už na cestě svoje letadla, podívejte.“

„Jen aby doletěla včas! Nezapomínejte, že hraje před vámi a že si přístav obkličíme, dřív než vy se k němu dostanete.“

„Tři bojovníci do zajetí! To koukáte, co, modráčkové!“ volal dychtivě jiný hoch a vyndal z desky tři modré špendlíky. „Máte co dělat, Pepku, abyste se udrželi!“

Ale chlapec, který byl nazván Pepkem, jen klidně odpověděl:

„No, to je krámů! Tak zrušíme říční přechody – a je to! Máme jich šest. To je dvanáct lidí!“

Jindra si trochu závistivě pomyslel, jak někde jsou kluci a děvčata podnikaví, vynalézaví, například tady v Řásnovce – a jinde zase bez nápadu, nekamarádští a uzavření. Tam, co Jindra bydlil, nikdy neviděl hochy, aby seděli někde před domem nad nějakou společnou zábavou! V ulicích bylo pořád ticho a skoro prázdno. A tady – jako by se mu to všechno jenom zdálo, jako by zde bylo něco neskutečného – Až jednou bude s Jindrou zase všechno v pořádku, bude sem do Řásnovky jezdit každý den, nezůstane-li zde ovšem dneškem počínaje navždy.

Vrátil se myšlenkami do drsné skutečnosti. Už se stmívá. Hoši a děvčata tady za chvíli ukončí svůj Fan-Tan, či jak se to jmenuje, a půjdou domů. Také dospělí se již vracejí ulicemi z práce. Kam půjde on – Jindra?

Všude bylo plno pouličního ruchu. Každý někam šel, někam spěchal, každý měl svůj cíl – domov! Osvětlenou místnost, stůl s večeří – a svoje lůžko. Jen Jindra to všechno nemá.

Kde bude dnes spát? Má o nocleh požádat paní v hostinci, kde bude mýt nádobí? Bylo by to nejrozumnější. Ale není to možné. Paní by hned poznala, že s Jindrou není něco v pořádku, a vyptávala by se –

Nedá se nic dělat, přespí někde na dvorečku, na nějakých prknech. Snad objeví něco i na přikrytí.

Jindra ví, jaká zima je v noci venku – i v létě, vždyť přece tábořil a nocoval ve stanu – natož teď v říjnu!

Zrychlil chůzi a občas zabrousil otevřeným vchodem domu na dvoreček, aby se porozhlédl po vhodném místě. Nebylo to však tak snadné, jak si představoval.

Několikrát byl ze dvorečků vyhnán lidmi, kteří do nich viděli z přízemních oken nebo na dvorečcích něco kutili. Ano, i ty dvorky měly v sobě cosi zvláštního, tajemného.

Někde byly dveře na dvůr zamčeny. Jindy se na dvorek dostal nerušeně, ale nebylo tam místočka, kde by se mohl ukrýt a přes noc přespat. Jeho úzkost vzrůstala každým dalším marným pokusem.

A pak náhle našel něco báječného! Proklouzl širokým průchodem starodávného domu, kde vše vonělo hoblovaným dřevem. Stála zde o zeď opřená prkna, sevřená v truhlářských lisech. V domě byla truhlářská dílna. Na dvoře našel Jindra pod krytou kůlnou, ze zadní strany chráněnou prkennou stěnou, hromady hoblin. Zřejmě někde dole pod hromadami byly bedny, do nichž hoblovačky měly být ukládány. Ale hoblin bylo více, než stačily pojmout – a tak je jejich záplavy úplně zasypaly.

Jindra se opatrně rozhlédl. Ne – nikdo tu není ani nehledí z oken! Za kůlnou bylo sice slyšet nějaké chlapecké hlasy, ale těch se Jindra zatím nebál.

Několika tichými skoky přeběhl dvorek a skrčil se u beden s hoblovačkami pod stříškou kůlny. Chvilí byl ztichlý a nehybný. Ne – nikdo ho neviděl! Dobře to dopadlo!

Byl to dnes ale den –

Hrábl do měkkých hoblin rukou. Budou pěkně hřát, zavrtá se hluboko do nich.

Podivný den –

Proč Jindra utekl z domova?

3

„Nedostatečně! Sednout!“ Notýsek chemikáře Paculy sklapl a Jindra Sochor se uklonil a krácel jako v těžkém snu do lavice. Byl červený až po uši, zdrcený – jeho jediná touha byla zmizet, zmizet odsud, propadnout se někam, ztratit se kamsi daleko, daleko, kde by ho nikdo neznal.

Nebyla to první pětka, kterou Jindra dostal. Mnoho jich bylo v notýscích profesorů nadepsaných jeho jménem.

„Nevím, nevím,“ říkával mu Holas, jeho třídní. „Ještě tak do poloviny minulého roku to s tebou ušlo – pak už jsi selhával každou chvíli – na konci jsi sotva prošel – ale teď už to prohráváš na celé čáře!“

A měl pravdu, ten starý profesor! Jindra sice vždy procházel jakž takž obstojně, ale co se s ním dělo v tomto čtvrtletí nového roku, to byla úplná katastrofa!

Jindra nebyl lenoch ani lajdák. Ve škole poslouchal výklady profesorů s úpornou snahou jim porozumět a doma se skutečně poctivě snažil učit – otec ho u stolu jinak než s učebnicí neviděl.

A přece Jindrovi učení teď nešlo do hlavy! Písmenka v učebnicích tančila před jeho široce rozevřenýma očima, Jindra je viděl, ale skoro ani nevnímal smysl slov z nich sestavených. Nemohl se soustředit. Četl jeden odstavec desetkrát a stokrát až do horečnaté únavy – a když pak knihu odložil a měl přečtené opakovat, nezmohl se ani na jeho stručný výklad.

Otec ani profesori mu však nevěřili! „Kdo ví, na co myslíš!“ popíchoval chemikář Pacula vždycky, když se tatínek přišel do školy ptát na Jindru. „Učit by se mohl na vyznamenání, vlohy k tomu přece má!“

„Seberte mu doma všechny knížky a zakažte mu kopanou a všechno to sportování!“ radil potměšile profesor Jilenský, kterému bylo z duše protivné všechno, čím se chlapci zabývali ve volných chvílích.

Třídní Holas Jindrovi nepřitěžoval. Jen zamyšleně pokyvoval hlavou.

Otec se teď chodil do školy ptát na Jindru někdy i dvakrát týdně, všechny profesory o přestávkách na chodbách zastavoval – a když potom Jindra přišel domů, bylo vždycky boží dopuštění.

Začínalo to několika prudkými tátovými políčky – pak se na jeho hlavu snesl příval hrozeb, výtek a nelichotivých slov.

Rány snášel Jindra ještě statečně, ač se v něm při nich celé jeho hrdé chlapecké sebevědomí bouřilo. Ale ty řeči k tomu, ty byly k nevydržení! A nejhorší bylo, že Jindra ani nevěděl, co na ně odpovědět –

„Sochore!“ ozvalo se teď zase od tabule. Jindra v lavici neochotně povstal. Co mu ten Pacula ještě chce?

„Sochore, upozorňuji tě,“ mluvil profesor řezavě, „že z mého předmětu propadneš!“

Jindra stál v lavici jako na pranýři. Ve třídě bylo ticho, oči všech byly upřeny na něj a Jindra cítil ty zraky jako pálicí uhlíky. Ale víc než to, bodalo Jindru to hrůzné slovo: propadneš, propadneš!

Jindrův třídní profesor Holas tušil, že to musí být nějaká vážná věc, která dokázala Jindru tak změnit. Pravou příčinu však uhodnout nemohl. A Jindra ji nikomu neprozradil.

Ne – nemůže se svěřit se svým trápením ani Holasovi, tomu dobrému profesorovi, ne! Jsou věci, o kterých se nedá dobře mluvit.

Nemůže bez ostychu s nikým cizím mluvit o tom, co všechno se děje u nich doma!

Již skoro rok tam není klid. Otec, odjakživa tvrdý a přísný, se nějak nepohodl s maminkou, prudké hádky pro každou maličkost jsou u nich hosty takřka každodenně – a když otec a maminka nekřičí, je doma napjaté dusné ticho jako před bouří.

Otec nepromluví jediné vlídné slůvko. K Jindrovi hovoří jen ve strohých rozkazech. A každá Jindrova chybička, neuklizená kniha, včas nepřinesené noviny či cokoliv jiného, vše je provázeno ranou.

Jindra s lítostí poslouchal ve škole hovory hochů o tom, jak jdou se svými otci na kopanou, jak spolu žertem zápasí.

O patro výše nad Sochorovými bydlí rodina řidiče tramvaje. Paní a pan Závíšovi se svým čtrnáctiletým synem Milanem. Jak ti si krásně a vesele žijí! Mají jen jednu velikou obytnou místnost, ale rozdělili si ji látkovými průsvitnými závěsy na tři a říkají žertem nafoukaně, že mají tři pokoje. „Kde mám svetr?“ ptá se například Milan a paní Závíšová mu pohotově a se samozřejmostí v hlase odpoví: „No ve třetím pokoji přece!“

Z jejich „třípokojové“ místnosti se ozývá na chodbu věčně jen samý smích a zpěv. Nedávno byl Jindra svědkem, jak Milan, dusící se chechotem, vyběhl z bytu na chodbu, za ním smějící se maminka s vařečkou – a pak přimáčkla Milana do kouta, kde ho žertem začala vařečkou vyplácet. Oba se hrozně smáli a najednou vyběhl ještě pan Závíš, byl smíchy celý usazený a volal na ně hlubokým hlasem: „Kde máte úřední povolení, že se smíte prát – co? Kontrola jízdenek, prosím!“

Na Jindru doma vše padalo, napjaté rozkřičené a rozhádané prostředí ho přímo dusilo. Četl z učebnice, ale pozoroval přitom hněvivě se tvářícího otce, maminku s uplakanýma očima, byl rušen hádkami – a chvěl se, pro co bude snad už za chvíli otcem políčkován a kvůli čemu vznikne nová hádka.

Ani ve svém maličkém pokojíčku, ani v parku na lavičce, nikde nenalézal Jindra klid.

A nedostatečné známky ve škole byly jen výsledkem neutěšeného stavu, ve kterém Jindra žil.

Zbytek vyučování strávil Jindra v podivné a jaksi odhodlané náladě. Ale když po jedné hodině vyšel ze školy, dostal nevypověditelný strach.

A tento strach se zvětšoval každým váhavým krokem, kterým se blížil k domovu. Jindra s úžasem zpozoroval, že se dokonce celý chvěje. To se mu ještě nikdy nestalo! A nemůže chvění zastavit!

Jindra prochází známými ulicemi, kudy snad už tisíckrát prošel při cestách do školy i ze školy, už je v Myslivecké ulici, ve které bydlí – a tam vzadu ten zelenavý dům v řadě ostatních, tam je jeho domov.

Strach v Jindrově duši se změnil na něco obludného, nepoznaného, na nepopsatelnou hrůzu. Ne – ne, nemůže jít domů!

Pruce se obrátil a zabočil do příčné ulice.

Šel rychle – a ačkoli si uvědomoval, že oddálení návratu domů není žádné východisko – přece se vzdaloval od Myslivecké ulice s jakousi úlevou.

A v mysli mu vířily myšlenky, že přece něco musí podniknout, něco že se musí stát, nějak že se musí zachránit!

Na věži kostela odbíjely dvě hodiny. Už hodinu tak probíhá ulicemi v bezmezném strachu, aniž by objevil jedinou možnost záchrany. A ve tři přijde otec z práce domů k obědu.

Jindra cítí, že se s ním nemůže a nesmí setkat! Otec sice ještě neví, že Jindra propadne. Doví se to snad zítra či pozítří, až se zase půjde ptát do školy. Ale Jindra si je jist, že není možné, aby otec při prvním pohledu na něj nepoznal, co dnes Pacula řekl!

Za hodinu to tedy začne.

„Zmizet! Jen zmizet! Ztratit se někam!“ kmitají myšlenky Jindrovou hlavou.

A najednou začíná znovu, horečně, ale soustavněji přemýšlet.

S otcem se nesmí setkat! To je jasné! To je základ, ze kterého musí vycházet. Ted' půjde rychle domů, na oběd. S jídlem musí být hotov dříve, než otec přijde! Doma si sebere nějaké věci – a potom – zmizí – ať se děje, co se děje! Zmizí!

Odejde! Někam pryč, kde by na něj otec již nikdy nemohl!

A na stolku ve svém pokojíku nechá listek, ve kterém vysvětlí, hlavně mamince, že už nedokáže unést vše to, co na něho doléhá...

Jindra Sochor, strachem zbavený jasného úsudku, se rozhodl utéct z domova.

Chyťte vyzvědače!

4

V Řásnovce Jindrův strach a neklid poněkud povolily. Pro dnešek má o nocleh postaráno! Za chvíli poběží do hostince myt nádobí – a dostane večeři! Napadlo ho, že má vlastně úžasné štěstí.

Ti chlapci, či kdo to hovoří tam kdesi za kůlnou, snad do večera zmizí – nebudou Jindru nějak znepokojoovat. Ostatně ani nemohou vědět, že zde teď je a že tady chce nocovat.

Ale přesto se Jindra rozhodl, že se na ně podívá, než odejde.

V zadní stěně kůlny (přední stěnu kůlna neměla) nahoře pod střechou chybělo jedno prkno. Takto vzniklým otvorem bylo vidět žluté nebe, když člověk stál na úpatí hromad hoblin a díval se vzhůru. Jindra se vrhl do hoblovaček a v jejich záplavách nahmátly jeho nohy okraje beden. Stoupl na ně a opatrně vyhlédl otvorem dozadu za kůlnu.

Naskytl se mu rozhled do několika sousedních dvorů, oddělených od sebe nízkými tyčovými ploty nebo zídkami.

Ve dvoře, který byl hned za kůlnou, seděli na starých bednách čtyři chlapci. Všichni hovořili. Jindra však dobře nerozuměl o čem. Nejstarší z nich držel na kolenou jako podložku hru Fan-Tan a psal cosi na papír.

Náhle se jeden z chlapců zadíval ke kůlně – a dříve než Jindra mohl sehnout hlavu, rozkřičel se: „Vyzvědač! Podívejte se! V Šeborově kůlně! Viděl jsem jeho hlavu! Rychle za ním!“

Jindra se sice ihned pustil okraje posledního prkna, ale propadl se skoro po pás zpět do hoblovaček a nemohl se hned vyprostit.

A již jsou tady dva z těch hochů.

Jindra se právě vyhrabal z hoblin a snažil se předstírat klid tím, že si od nich pečlivě čistil oblek.

Nejstarší z hochů ho bezohledně uchopil za klopky kabátu a zabouřil:

„Co jsi tady dělal? Řekni! Přiznej se!“ Mezitím už také přeskakovali zídka další dva chlapci. A všichni teď Jindru výhruzně obklopili.

Jindra nebyl žádný zvláštní hrdina ani rváč. Zde však cítil, že jen klid, sebevědomí a odvaha ho mohou zachránit.

Mocným pohybem srazil ruce chlapce, který jej až dosud držel za klopky kabátu jako nějakého zloděje, a vykřikl přitom výhruzně slova, která kdysi četl v jakési dobrodružné knížce: „Tlapy dolů!“ A hned pokračoval co nejlhostejněji:

„Co jsem tady dělal? Jak jste viděli – díval jsem se po dvorcích. Zajímalo mne, jak Řásnovka vypadá uvnitř!“

„Vildo, prohledejme ho!“ navrhl jeden z menších hochů. Nejstarší chlapec, jemuž výzva platila, nadšeně souhlasil. Jindra už chtěl vybuchnout zlobou, ale zbylí dva se jej trochu zastali.

„To nemá cenu!“ pravil odmítavě jeden z nich. Vypadal jaksi umírněně a Jindrovi byl příjemný. A druhý dodal:

„To se ví! Nic u něho stejně nenajdeme, a ještě by si o nás mohl myslet, že jsme zloději a že mu chceme něco vzít!“

„To bych si tedy zrovna nemyslel,“ zdvořile odmítl Jindra toto podezření, „ale příjemné by mně to nebylo, to víte!“

Zdálo se, že jeho řeč hochy trochu usmířila, a Jindra tohoto dojmu honem využil:

„Nejsem žádný vyzvědač! Co a pro koho bych měl vyzvídat? Vždyť vás ani neznám – a jsem tady poprvé v životě!“

Bylo takřka vidět, jak si chlapci po jeho slovech oddychli. A Vilda, nejstarší z nich, řekl: „To jsme rádi, že jsi nám to řekl. Víš, my si zakládáme klub – a zrovna jsme psali žádost o klubovnu. Míro, máš ji?“

Míra byl druhý z obou hochů, kteří odmítli návrh na prohlížení Jindrových kapes. „Mám!“ řekl a vyndal z náprsní tašky složený papír. „Otík by ji tam málem nechal na bedně!“

Pak se obrátil k Jindrovi a vysvětloval mu:

„Víš, našli jsme si tady takovou malou komůrku a chceme o ni písemně požádat. Ale jsou tu někteří nepřející kluci, pořád se nám snažil klub všelijak pokazit!“

„Proto jsme si také o tobě mysleli, že jsi snad nějaký vyzvědač!“
dodal Otík, který prve na dvorku jako první Jindru spatřil.

Jindra si už dávno přál založit klub. Ale v Myslivecké ulici ani v jejím okolí nenašel pro tuto myšlenku vhodné chlapce. Tam nebyli žádní podnikavci, kteří by chtěli něco pěkného dělat, podnikat výpravy, nalézt a zařizovat si klubovnu, pořádat různé soutěže a hry.

A teď tady ti čtyři chlapci... Jindra skoro už zapomněl, v jaké bédné situaci právě je. Tady tak mít svůj vysněný klub! Tady – v Řásnovce, v tom báječném moři domů, kde jsou podnikaví hoši a dívky – a kde by se dalo tolik prožít!

„Hned bych se k vám taky dal!“ pravil dychtivě.

Všichni čtyři hoši na něj překvapeně pohlédli a jejich zraky se pak spojily v dorozumívacím pohledu. A Vilda táhle – jako by uvažoval o každém slovu – odpověděl:

„Dobrá, přijmeme tě na zkoušku! Když budeš chodit na všechny naše schůzky a výpravy a když se nebudeš s nikým v klubu hádat, tak se ode dneška za měsíc staneš naším skutečným členem. Zatím budeš jen členem na zkoušku. A jak se jmenuješ? A kde bydlíš?

„Jmenuji se Jindra Sochor – a nejsem z Řásnovky. Ale kdybyste mi potřebovali něco nutného sdělit v době, kdy není schůzka, dejte mi zprávu do hostince U výhybky. Já tam pomáhám každý den mýt nádobí!“

„Já vím, kde to je!“ řekl Otík. „Je to v Nádražní ulici, vid’?“

Jindra přisvědčil, ačkoliv nevěděl určitě, zda se tak ulice skutečně jmenuje. Sotva si povšiml názvu hostince!

„A kdy a kde máte příští schůzku?“ ptal se rychle, aby honem zamluvil nepříjemný a nebezpečný hovor o sobě. „Kam mám přijít?“

„My se scházíme každý den ve čtyři hodiny odpoledne u Modrého kamene!“ řekl Vilda. Modrý kámen –

„Odtamtud pak podnikáme své cesty za hledáním klubovny. Budeme se tam scházet, i když tu klubovnu, kterou máme vyhlédnutou, opravdu dostaneme! Jsme z různých částí Řásnovky, ale všichni musíme kolem Modrého kamene, kdybychom do ní šli. Víš, kde ten kámen je?“

„Jak by to mohl vědět?“ vybuchl pochybovačně Míra a pohlédl svými jasně modrými očima na Jindru. „Nejlépe bude, když tam teď půjde s námi!“

„Není to moc daleko – vidíte?“ zeptal se Jindra. Nechtěl zmeškat svou práci v hostinci U výhybky.

„Kdepak! Co tě to napadá! Kousíček je to!“ ubezpečovali ho všichni chlapci jeden přes druhého.

Vyšli ze dvorku a venku se dali dokonce do běhu.

Jindra se na chvílku cítil šťasten. Běží s hochy z Řásnovky! Dříve, než by si pomyslel, stává se jedním z nich, patří sem, do tajuplné, tajemné Řásnovky! Ještě před půlhodinou se podívoval hochům, které zde viděl pobíhat za všelijakými záhadnými zájmy. A teď běží s nimi! Běží se podívat na Modrý kámen!

Poprvé u Modrého kamene

5

Chvilími potkávali cestou hochy a děvčata, se kterými se Jindrovi noví přátelé kamarádsky zdravili. Někteří z nich nesli opatrně desky s Fan-Tanem. Opatrně proto, že v deskách byly dosud zapíchnány celé lesy špendlíků s barevnými hlavičkami. Partie hry zřejmě nebyly dohrány.

„To mě musíte také naučit!“ řekl Jindra hochům. Začali pak o hře všichni nadšeně hovořit. Míra řekl, že věnuje klubu svou tabuli Fan-Tanu, jen co budou mít klubovnu, ve které by hra mohla být uložena.

U jednoho z průjezdů stáli dva chlapci a jedno děvče. Byli to jistě nějakí kamarádi hochů, s kterými Jindra šel, protože si vzájemně pokynuli hlavou, když se míjeli. Vilda na jednoho z nich vykřikl cosi neslušného.

Jindrou jako by projel rozžhavený drát studu a zklamání. Tolik nenáviděl sprostotu, nemravnost, a teď tady sám Vilda, nejstarší z party, tak mluví, a k tomu ještě před děvčetem!

Rozhlédl se po chlapcích, pokud to bylo při chůzi vůbec možné, a jeho oči se střetly s rozpačitým pohledem čtvrtého člena klubu, Ríši. Bylo zřejmé, že Ríša je nerad, že Vilda před nováčkem Jindrou takhle promluvil. Jindra si umínil, že v klubu takovéto řeči vymýtí za každou cenu – a v Ríšovi doufal nalézt pomocníka v tomto úmyslu.

Po dalších několika minutách chůze i klusu dorazili na malé náměstíčko, skoro liduprázdné, ač do něj ústily tři úzké ulice.

„Tak jsme tady!“ hlásil Jindrovi Otík.

„Tamhle to je, podívej se!“

Ukázal kamsi skoro do rohu náměstíčka a Jindra tam spatřil pouliční plynovou lampu na stojanu a vedle ní kamenný patník, skoro metr vysoký, nahoře zaoblený.

Když došli až k lampě, uviděl Jindra, že patník je z podivného namodralého kamene – a jeho zaoblený vrchol že je ohlazený jako mramor.

„Tak tohle je ten náš Modrý kámen!“ řekl Vilda. „Tady se vždycky sejdeme!“

„No, vždycky taky ne,“ odporoval s významným úsměvem Míra. „Někdy se taky sejdeme o několik metrů dál.“

„No jó, když jsou tady Arna Bidmann a kluci z trhu, tak to se ví, že ne,“ připouštěl neochotně Vilda.

„On si Arna Bidmann myslí, že Modrý kámen je jeho!“ vykřikl nakvašeně Otík. „A ti jeho rváči z trhu zrovna tak!“

Jindra se dověděl, že se na patníku za prvé báječně sedí, a pak také že je u něj shromaždiště hochů ze všech sousedních ulic, protože stojí v pěkném zákoutí, kde není žádný provoz.

Patník je ohlazen kalhotami celých generací chlapců. Už otcové Vildy a ostatních hochů si na kámen pamatují a i oni na něm sedávali, když byli ještě hochy. Často se o patník a o právo sedět na něm vedly celé války. Bylo plno příběhů z historie Modrého kamene!

Někdy směl na patník jen nejsilnější chlapec z nejsilnějších, všemi obávaný a uznávaný, který si toto právo hájil svými pěstmi, bylo-li třeba. Kdysi dávno nějaký Pepík Mecera ani nestrpěl, aby na patník usedl kdokoli i v jeho nepřítomnosti. Pokládal patník za svůj trůn!

Jindy se zase celé roky o Modrý kámen nezajímal nikdo a směl na něj usednout, kdo chtěl a kdy chtěl, a mohl na něm zůstat, jak dlouho se mu líbilo. Nikoho nenapadlo ho odhánět.

A teď – Jindra se seznamuje s Modrým kamenem v době, kdy kámen okupuje jakýsi Arna Bidmann a dělá si na něj právo. Nespravedlivé právo!

Jindra bezděky přejel hladký vrchol kamene rukou – a pak se na kámen vyhoupl a rozhlédl se po chlapcích. Po zádech mu přejelo lehké zamrazení.